

had dus tijd om toe te kijken, wanneer de anderen bezig waren. Mogelijk werd hem wel opgedragen de dieren, die van de vruchten des akkers wilden meeproeven, te verjagen. Wat kan het ons dan verwonderen, dat hij herder werd?

Een misdaad was oorzaak, dat Kaïn zwerveling werd en een andere woonplaats zocht. Toen hij deze gevonden had en het hem vergund werd er te vertoeven, bouwde hij een stad, welke hij noemde naar den naam zijns zoons Henoch. De omstandigheden noopten hem dus het beroep van bouwmeester uit te oefenen.

Langzamerhand kwamen er meer menschen en, als in onze dagen, ontstond er woningnood. Nu was het zaak op een vlugge manier een geschikt onderkomen te vinden.

Jabal, de zoon van Lamech en Zilla, maakte zich een tent. Juist een woning, handig om mede te voeren voor hen, die met hun kudde meetrokken om weide voor het vee te vinden.

En vader Lamech? Zijn overvol gemoed stortte hij uit in een gedicht, dat wel een der oudste gedichten zal zijn. En al was nu voor dezen wraakzuchtigen vrijbuiters het dichten geen beroep, in later tijden, ook in dezen tijd, kennen we wel beroepsdichters.

Lees er Ferdinand Huyck maar op na, en denk eens aan onze nieuwjaarsverzen en andere gelegenheids-gedichten, dikwijls op bestelling gemaakt.

AJA.

(Vragen of mededeelingen voor deze rubriek gelieve men in te zenden aan den redacteur P. Keuning, te Nijverdal. Op de enveloppe plaatse men: Voor Aja.)

SPORT.

Nu is het groote vacantie, de heerlijke tijd om tochtjes te maken of misschien naar buiten te gaan. Wanneer je fietsband „het nog doet”, dan kan het stadsstof gemakkelijk afgeschud. Anders een flinke wandeling gemaakt; de wandelsport komt gelukkig weer in eere.

Nog lekkerder, nog prettiger is het, nu te roeien, op of in het water te kunnen zijn.

De groote roeiverenigingen, vooral de Amsterdamse, hielden in Juli al hun wedstrijden, kijk er de geïllustreerde bladen maar eens op na! 't Speet me, dat ik die sierlijke gieken en wherry's maar alleen op papier heb mogen aanschouwen. De beschrijving alleen maakte al graag!

Veel mooi roeien zien we echter in ons waterrijke land niet, d.w.z. door diletant-roeiërs. De verenigingen ja, daar wordt goed geroeid en zoo'n witte roeiersfiguur in een skiff op de Maas is een mooi gezicht. Een toer, dat het is, zoo'n rank gebouwd dingetje in balans te houden. De kano is al net zoo lastig. Bij een eerste proeve in het kanoën is een zwempak wel verreweg het meest geschikte costuum. Wat een gelach en geploeter en gedoe om er weer in te komen, wanneer hij onderst boven ligt!

't Was op, of beter in den Berkel bij Lochem, dat ik het probeerde. 't Ging prachtig, drie slagen en nog zat ik en schepte 't bootje geen water.

'k Werd bepaald trotsch op m'n vaardigheid. Maar jawel, de vierde slag iets te diep ingestoken, 'k helde over, schepte water..... en daar gleeed ik, tot groot vermaak van de anderen, keurigjes overboord. Voor wie niet zwemmen kan, is dus de kano een onbereikbaar ideaal. Wat echter geen ideaal behoeft te zijn is een gewoon roeitochtje in een ouwe, heel gewone schuit.

Maar dan is het 't ongeluk van den ongeoeffende, dat hij in zijn prilste jeugd op de schoolbanken heeft gezongen:

Heft de riemen hoog!
Heft de riemen hoog!
Plast ze neer in 't water.....

(Nog zie 'k het staan in m'n eerste versjesschrift met groote ronde letters, beverig van den wensch, 't nu eens erg mooi te willen doen.) Dat is de manier van Pieter Stastok, die „paling ging visschen” met z'n riemen en binnen 't kwartier zijn handen vol blaren had. 't Hoog heffen kost niets als inspanning en kracht, die verloren gaan en 't neerplassen heeft als eenig effect het onderspatten van alle opvarenden. Van vooruit komen is weinig of geen sprake. De jongens worden ongeduldig, gaan wiebelen en straks, meest niet in zwempak, ligt er een in 't water.

Neen, wanneer we dan toch 't oude schooliedje zingen willen, stel ik voor, die regels te vervangen door:

Houd je riemen los!
Houd je riemen los!
Scheer ze over 't water.

Dan kom je vooruit, zelfs in de zwaarste, oudste boot.

Mooi is de roeisport ook uit een ander oogpunt gezien, namelijk, dat van de samenwerking, iets wat veel andere sports, hoewel meest in geringer mate, met haar gemeen hebben. Gelijk roeien is altijd een voornaam punt. De krachtige, die zich slecht beheerschen kan, zal door zijn forschen slag bij den zwakke naast hem niet meewerken tot vooruitkomen. Gelijkmatigheid en gelijkheid van slag, dus harmonie tusschen de roeiers, een opgewekte stemming, en zelden zal een uitgangetje prettiger zijn, dan een dag op het water.

ELSBETH.

DE TWEE ENGELEN.

Kent gij ze, hart, de beide zustereng'len
Tot ons gedaald van 's hemels hoogen trans,
De milde Vriendschap met haar leliestengel,
De warme Liefde met haar rozenkrans?

Vol majesteit en gloed komt Liefde neder,
Schoon als de lente, die ontluiken wil;
Der Vriendschap lichtgestalte zacht en teeder
En als een zomernacht zoo kalm en stil.

De Liefde: een zee gelijk, waar golven weem'len
In duizendvoudig bruischen voortgejaagd.
De Vriendschap: 't diepe meer, dat blauwe heem'len
Getrouw weerspiegeld, in zijn boezem draagt.

De Liefde komt als felle bliksemstralen.
De Vriendschap als het scheem'rend avondlicht;
De Liefde stelt haar eischen perk noch palen,
De Vriendschap offert als haar liefste plicht.

Maar driewerf zalig, driewerf rijk te noemen
Het hart dat Liefde en Vriendschap kennen leert,
En waar de gloed der roos zoo hoog te roemen,
Der lirie zachten glans niet heeft geweerd.

Naar E. GEIBEL.

H. RIEMENS.

VAN BOEKEN.

De Slotvrouw van Westwoude door
A. van Hoogstraten-Schoch. Uitgave van
J. H. Kok te Kampen.

Tegen den stroom op door Jo van
Ammers-Küller. Uitgave van H. D. Tjeenk
Willink & Zoon te Haarlem.

Twee meisjesboeken.

Mevrouw Van Hoogstraten—Schoch is een christelijke schrijfster en dus — als we haar boek openslaan, voelen we ons dadelijk thuis en straks knikken we *hier* een bekende toe en zeggen *daar*: Goed zoo, Bellefleurtje.

Ja, in zóóverre is het met het boek van mevrouw Van Hoogstraten-Schoch héél goed in orde.

Maar — — —

In Westwoude komt een zuster, want de freule van 't kasteel wil het zoo en, als 't niet hooger of lager wil, en de kerkeraad van de zuster niets hebben moet, vormt zij met dominee en dokter een comité en brengt ze alles in orde.

De zuster komt alzo en — brengt óók alles in orde. Neen, maar, het gaat van een leien dakje. De dorpsmensen willen over 't algemeen eerst niet veel van haar weten, maar, jawel, straks zijn ze geheel omgekeerd en is de zuster alles en nog wat.

Harmen Knap bezorgt ze zooveel geld, als hij hebben moet, om zijn pacht te kunnen betalen; de kruidenier Wouterse helpt ze bijna of geheel aan een vrouw, de dokter wordt verliefd op haar en door haar invloed wordt het hart van de slotvrouw van Westwoude verzacht. Alles komt in dit boek terecht.

Eertijds heeft de zuster hem, dien ze liefhad, van zich laten gaan, omdat hij met haar niet eens geestes was. Maar nu, in Westwoude, komt hij, veranderd, terug. Hij, de neef van de slotvrouw, wordt straks haar erfgenaam en de zuster — wel, die wordt de nieuwe slotvrouw.

Wat heeft nu mevrouw Van Hoogstraten—Schoch met dit boek willen bereiken?

Heeft ze willen aantoonen, hoe mooi en hoe heerlijk het werk van zoo'n zuster wel is, en hoe ook de grootste vooroordeelen door liefdevollen arbeid kunnen worden overwonnen?

Dan is zij zeer zeker niet geslaagd. Want zooals zij het leven geeft, is het niet. Het gaat niet zoo gemakkelijk, diepgewortelde vooroordeelen te overwinnen.

Zulk een zuster als de zuster in dit boek, is er ook

niet. Neen, dat is geen mensch van vleesch en bloed, dat is een mensch, zooals mevrouw Van Hoogstraten—Schoch zich er een *bedacht* heeft.

„Maar — mijn voorwoord”, zal de schrijfster zeggen. Juist, mevrouw, uw voorwoord.

U hebt alleen maar de bedoeling, iets te vertellen, zegt u.

Alsof dat een kleinigheid ware!

Als een auteur *vertelt*, (en daar verstaan wij onder het uitbeelden van een stuk leven) vinden we dat heel, héél veel en iets anders verlangen we niet.

Maar dan moet die vertelling ook waar zijn: d.w.z. ze moet ons als waar aandoen en wij moeten onder het lezen niet telkens de gedachte krijgen: Daar is nu niets van aan; dat kan onmogelijk.

Veel te vaak doet mevrouw Van Hoogstraten—Schoch de menschen spreken en handelen, zooals zij ze wil laten spreken en handelen.

Zij heeft het leven niet met liefdevolle oogen waargenomen, in zich opgenomen; zij heeft het leven van de menschen in haar boek niet zelf doorleefd; haar verhaal is een bedenksel en niets meer, en, als we 't boek gelezen hebben, slaan we 't dicht en zeggen we. Nou, 't doet me toch plezier, dat het met die zuster zoo goed is afgelopen. En daarmee is dan ook alles gezegd.

En dat is heel, héél jammer, want mevrouw Van Hoogstraten—Schoch zou een heel goed schrijfster kunnen zijn, als ze 't zich zelf maar niet zoo gemakkelijk maakte.

Daar staat zooveel moois in haar boek.

Bellefleurtje, nou, die is miks en de freule ook niet; maar de bijfiguren! Wouterse en Harmen Knap en al de dorpsmensen, zie, *die* leven en *die* spreken en handelen natuurlijk.

Had mevrouw Van Hoogstraten—Schoch ons een verhaal gegeven alleen van die eenvoudige dorpsmensen, we waren haar dankbaar geweest.

Maar nu komt die freule met die zuster het spel bederven!

Wat is dat voor een ameublement in het zustershuis? De freule had het hier en daar bij de boeren opgekocht. Ziezoo, klaar. Antieke meubelen, nietwaar? Maar wil mevrouw Van Hoogstraten—Schoch dat bij elkaar geraapte stelletje eens bekijken? En wil ze ons dan eens vertellen, hoe al die meubelen tot één lief geheel samen te voegen zijn?

Waarom moet Bellefleurtje, die toch zelf niet onbemiddeld is, het geld voor Harmen Knap aan de freule vragen?

We moeten kort zijn en kunnen dus niet op al de onwaarschijnlijkheden in dit boek wijzen.

Taal en stijl konden ook beter verzorgd zijn.

Wie echter een prettig boek wil lezen, wie een paar aangename oogenblikken wil doorbrengen, neme dit boek ter hand. De dialoog is hier en daar uitstekend en de tekening van de kerkeraadsvergadering belooft de moeite van het lezen reeds dubbel.

Daarbij, we zeiden het reeds, dit boek is een christelijk boek.

Dat kunnen we van „Tegen den stroom op” niet zeggen.

K.

(Wordt vervolgd.)